

Aceasta este o carte importantă pentru toți cei cărora creștinismul li se pare lipsit de viață și steril. *Vânt proaspăt, foc proaspăt* ne aduce aminte că Dumnezeu lucrează și astăzi și că El dorește să lucreze în viețile noastre.

DR. JOSEPH M. STOWELL
Președinte, Institutul Biblic Moody

Biserica Brooklyn Tabernacle urmează întru totul exemplul Bisericii din Noul Testament. Această carte care pătrunde în profunzime cheamă bisericile să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciune și să se depărteze de substituenții ieftini care sunt atât de populari în zilele noastre.

WARREN W. WIERSBE
Script Tex, Inc.

Cu dragoste, dar în același timp cu hotărâre, Jim Cymbala ne cheamă pe noi și cheamă Biserica să ne privim în oglindă, să ne pocăim de toate încercările noastre inutile de a face lucrarea Duhului Sfânt și să ne întoarcem pe genunchi. Abia atunci Dumnezeu va începe să-Și împlinească în mod supranatural planul pentru bisericile și viețile noastre.

DR. RON MEHL
Pastor, Biserica Beaverton Foursquare, Beaverton, Oregon

Jim și Carol Cymbala sunt doi dintre cei mai de încredere slujitori ai lui Dumnezeu. Să facă minunile care au dus la formarea Bisericii Brooklyn Tabernacle folosind unul din băiețandrii care au crescut în acel cartier nu poate fi decât modul în care lucrează Dumnezeu.

BILL ȘI GLORIA GAITHER

Vocea lui Jim Cymbala merită să fie ascultată. El are acea pasiune și puritate care aduce forță și claritate anticei Evanghelii – trezind-o la viață cu vitalitatea și frumusețea contemporană.

JACK W. HAYFORD
The Church on the Way, Van Nuys, California

Sunt relativ puține biserici cărora să le placă să lucreze cu cei pierduți în inima unui oraș; Jim Cymbala și Brooklyn Tabernacle se numără printre cei puțini. Ei I-au permis Duhului Sfânt să-i folosească pentru a aduce suflare nouă de viață acolo unde părea să nu mai existe speranță.

NICKY CRUZ

Autorul cărților *Run Baby Run* și *Code Blue*

Nu există nicio îndoială asupra faptului că Dumnezeu și-a pus mâna peste pastorul Jim Cymbala în ridicarea unei mărturii, Brooklyn Tabernacle, în interiorul orașului. Sub conducerea sa, această biserică servește ca model și inspirație pentru mulți în întreaga Americă. Dependența lor de Duhul Sfânt care le dă putere și accentul pus pe rugăciune au făcut posibilă această lucrare.

THOMAS E. TRASK

Director General

Consiliul General al Adunărilor lui Dumnezeu

Dacă aveți vreodată șansa de a vizita biserica lui Jim Cymbala, nu o ratați. Dacă nu aveți posibilitatea, atunci trebuie să citiți *Vânt proaspăt, foc proaspăt*. Istoria remarcabilă a acestei minunate biserici și acest pastor dinamic, plin de Duh vor aduce un suflu proaspăt și un foc viu în viețile voastre.

BOB BRINER

Președintele postului de televiziune ProServ

Vânt
Foc *proaspăt,*
proaspăt

Ce se întâmplă când Duhul lui Dumnezeu
invadează inima poporului Său

Vânt
proaspăt,
Foc
proaspăt

JIM CYMBALA

PASTOR AL BISERICII BROOKLYN TABERNACLE, NEW YORK

ÎMPREUNĂ CU DEAN MERRILL

Retipărire

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Fresh Wind, Fresh Fire*.
Copyright © 1997 by Jim Cymbala
Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation L.L.C.,
un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română,
traducerea Dumitru Cornilescu.

Vânt proaspăt, foc proaspăt

de Jim Cymbala

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CYMBALA, JIM

Vânt proaspăt, foc proaspăt / Jim Cymbala și Dean

Merrill; trad.: Mihaela Fodor. - Oradea: Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-056-5

I. Merrill, Dean

II. Fodor, Mihaela (trad.)

244

Traducerea: Mihaela Fodor

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

<i>Nota editurii</i>	9
<i>Introducere</i>	11
Partea întâi – Însuflețiți de o promisiune plină de putere	
1. Amatorii	15
2. Aprinderea focului	31
3. Un cântec pentru sperați	43
4. Cea mai mare descoperire a tuturor timpurilor	57
5. Ziua în care Isus S-a mâniat	71
Partea a doua – Distrageri ale atenției de la ce are Dumnezeu mai bun	
6. Un timp pentru trezire	93
7. Mirajul noului	109
8. Mirajul statisticilor	125
9. Mirajul doctrinei fără putere	141
Partea a treia – Drumul care ne stă înaintea	
10. Prea mândri pentru a fi ajutați?	161
11. În căutarea eroilor obișnuiți	173
<i>Cuvânt către pastori</i>	187
<i>Note</i>	191

Nota editurii

În urmă cu câțiva ani, cineva mi-a dat o dischetă cu traducerea unei cărți adusă din America, rugându-mă s-o citesc, să-mi spun părerea despre ea și să apreciez în ce măsură această carte ar fi primită de cititorii români, și dacă ar avea vreo influență în bine asupra lor, respectiv asupra bisericilor din România.

Am petrecut aproape toată noaptea în fața monitorului, citind cartea în forma sa electronică, oprit fiind numai de nevoia de a-mi șterge ochii de lacrimi. După ea au urmat alte cărți ale aceluiași autor, scrise într-un mod simplu, din inima unui dedicat slujitor al Domnului, pentru slăvirea lui Dumnezeu și încurajarea cititorilor.

Așa s-a născut proiectul tipăririi cărților soților Jim și Carol Cymbala, în România.

Cu siguranță că *Vânt proaspăt, foc proaspăt* nu mai are nevoie de prezentare. Faptul că la câțiva ani de la prima apariție a cărții în limba română ea este în continuare citită, căutată și apreciată de cititorii români, ne-a determinat să o reedităm. Dar cel mai mult ne bucură că *Vânt proaspăt, foc proaspăt*, cartea ce a deschis seria cărților soților Cymbala în limba română, continuă să provoace cititorii la pocăință, la rededicare pentru Domnul.

Pentru toți cei care au îndoieli despre lucrarea Duhului Sfânt în vremea noastră sau sunt înclinați să creadă că doar în timpul apostolilor Duhul Sfânt a lucrat cu semne și minuni, cartea *Vânt proaspăt, foc proaspăt* – precum și celelalte cărți ale soților Cymbala – constituie un argument greu de ocolit.

Iată motivul pentru care, plini de bucurie, vă recomandăm această carte, convingși fiind că mărturiile simple, descrise în ea, vă vor provoca la o mai mare apropiere de Domnul și la o viață de rugăciune mai intensă.

Vasile Gabrian
Oradea, iunie 2003

Introducere

Timpul ne presează, Dumnezeu acționează, acum este momentul să Îl rogi pe Dumnezeu să aprindă focul Său în sufletul tău!

Jim Cymbala crede că Isus nu vrea altceva decât să-Și reînnoiască și să Își trezească poporul – să ne întoarcă de pe acele căi spirituale închise care ne duc numai spre apatie și spre o religie căldicică.

Ca pastor la Brooklyn Tabernacle, una dintre cele mai remarcabile biserici ale Americii, el a fost martorul puterii transformatoare a dragostei lui Dumnezeu – dragoste îndeajuns de puternică pentru a converti prostituate, proxeneți, dependenți de droguri, vagabonzi și travestiți. Dragoste îndeajuns de puternică pentru a aduce împreună la închinare bărbați și femei realizați profesional, negri, albi și hispanici. Dragoste îndeajuns de puternică pentru a reaprinde și inimile noastre întristate și duhurile noastre amorțite.

Acum douăzeci și cinci de ani abia dacă se adunau în Brooklyn Tabernacle douăzeci de oameni la un serviciu de duminică. Astăzi se adună șase mii – mărturie a ceea ce Dumnezeu poate face atunci când bărbați și femei încep să-și verse inimile înaintea lui Dumnezeu.

Istoria a ceea ce s-a întâmplat cu o biserică în pragul falimentului dintr-unul din cele mai dure cartiere americane ne arată nouă înșine calea spre o nouă vitalitate spirituală în bisericile și viețile noastre, însă nu căuta tehnici sofisticate în această carte pentru că nu le vei găsi. Și chiar dacă astăzi Brooklyn Tabernacle are membri din toate rasele umane și

un cor cunoscut în toată lumea, nu te aștepta să fie evidențiate interacțiunea dintre culturi, numărul de membri sau muzică excelent orchestrată.

Dimpotrivă, uită-te la ceea ce Dumnezeu poate face când o mână de oameni se smeresc și iau în serios Evanghelia; când credincioșii se întorc la ultima și singura lor resursă – genunchii – și descoperă acolo realitatea Duhului Sfânt care schimbă vieți.

Fie că ești pastor sau membru într-o biserică, dacă însetezi după Dumnezeu, această carte îți va revigora inima și îți va reda pasiunea.

Partea întâi

Însuflețiți de o promisiune
plină de putere

Capitolul 1

Amatorii

Mă străduiam să ajung la punctul culminant al predicii mele nu prea strălucite din acea duminică după-amiază a anului 1972, când s-a produs dezastrul. Era patetic, dar și amuzant în același timp.

Brooklyn Tabernacle – o biserică jalnică pe care socrul meu mi-o încredințase spre păstorire – avea o clădire șubredă, cu două etaje, în centrul orașului, pe Atlantic Avenue. Sanctuarul cuprindea mai puțin de două sute de oameni – nu că am fi avut nevoie de un spațiu așa de mare! Tavanul era scund, pereții aveau nevoie de zugrăveală, ferestrele erau prăfuite și podeaua goală nu mai fusese lustruită de ani de zile. Bani pentru astfel de îmbunătățiri nu existau, ca să nu mai vorbim de luxul precum aerul condiționat.

Soția mea credincioasă, Carol, își dădea silințele să creeze la orgă o atmosferă de închinare, în timp ce eu încercam să-i fac pe cei cincisprezece oameni din fața mea să reacționeze la mesajul meu. Era cineva care s-a mișcat pe una dintre băncile din stânga mea, cred că mai mult din cauza oboselii decât din convingere, întrebându-se probabil când le va da voie acest tânăr predicator să plece acasă.

Trosc!

Banca s-a prăbușit răsturnându-i pe cei cinci oameni pe podea. Râsete înăbușite și câteva mormăieli au umplut atmosfera. Fetița mea se gândea că ăsta era probabil cel mai interesant moment din viața ei de biserică de până atunci.

M-am oprit din vorbit ca să le las oamenilor timp să se ridice de jos și să-și recâștige demnitatea pierdută. Singurul lucru pe care l-am putut sugera a fost ca ei să se mute pe o altă bancă ce părea mai stabilă, după care am încercat să închei întâlnirea.

De fapt, o astfel de nenorocire descrie perfect primele mele zile de slujire. Nici nu-mi dădeam seama ce făceam. Nu urmasem niciun colegiu sau seminar biblic. Am crescut în Brooklyn, într-o familie de ucraineni și polonezi, mergeam în fiecare duminică la biserică cu părinții mei, însă niciodată nu am visat că voi deveni predicator.

Dragostea mea a fost baschetul, în timpul liceului și apoi la Academia Marină, unde am doborât recordul din primul an. La sfârșitul aceluiași an, mi-am fracturat spatele și a trebuit să demisionez din marină. Colegiul meu s-a rezumat la o bursă sportivă întregă la Universitatea din Rhode Island, unde am fost starter (*începător de joc*, n.tr.) în echipa de baschet timp de trei ani. În ultimul an am devenit căpitanul echipei împreună cu care am câștigat campionatul Yankee Conference și am jucat în turul NCAA.

Specializarea mea era sociologia. Tot pe atunci am început să mă întâlnesc cu Carol Hutchins, fiica celui care mi-a fost pastor pe când eram încă în școală și apoi în liceu. Carol era o pianistă talentată, chiar dacă nu luase lecții de solfegiu și compoziție. Ne-am căsătorit în ianuarie 1969 și ne-am stabilit într-un apartament din Brooklyn, ambii având servicii în amețitoarea lume de afaceri din Manhattan. Ca mulți alți proaspăt-căsătoriți, nu aveam niciun țel pe termen lung; pur și simplu ne achitam facturile și ne bucuram de sfârșiturile de săptămână.

Tatăl lui Carol, Rev. Clair Hutchins, îmi dăduse niște cărți care mi-au stârnit interesul pentru lucrurile spirituale. Hutchins era mai mult decât un pastor local. El a călătorit adesea peste ocean în cruciade evanghelistice și ținea studii pentru pastori, în America fiind supraveghetorul neoficial al

unor mici biserici independente. Pe la începutul anului 1971, ne-a făcut să ne gândim serios că poate Dumnezeu ne vrea în totalitate în lucrarea creștină.

— Există o biserică în Newark care are nevoie de un pastor, a anunțat el într-o zi. Sunt oameni minunați. De ce nu te gândești să te lași de serviciu și prin credință să vezi ce va face Dumnezeu?

— Nu sunt calificat pentru așa ceva, am protestat eu. Eu predicator? Habar nu am ce înseamnă să fii pastor.

— Când Dumnezeu cheamă pe cineva, atunci numai acel lucru contează, mi-a răspuns el. Nu te lăsa pradă fricii!

Și înainte ca să-mi dau seama despre ce era vorba, iată-mă, la aproape treizeci de ani, încercând să cârmuiesc o mică biserică, formată în totalitate din negri, în cel mai dificil câmp de misiune urban din America. În timpul săptămânii petreceam ore în șir în studiul sistematic al Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce duminicile „învățam” cum să transmit acel Cuvânt oamenilor. Talentul muzical al lui Carol acoperea unele dintre gafele mele și comunitatea a fost destul de drăguță să ne dea un salariu modest.

Părinții mei s-au oferit să ne dea o parte din banii pentru casă și astfel ne-am mutat în New Jersey. Nu știu cum, dar am reușit să răzbatem prin primul an.

Dublă îndatorire

Într-o zi m-a sunat socrul meu din Florida, unde locuia, pentru a-mi cere un favor. Voia să merg să predic patru duminici la biserica multirasială, Brooklyn Tabernacle, una dintre bisericile pe care le supraveghea el. „Lucrurile s-au cam dus la fund acolo”, mi-a spus el. Am fost de acord, fără să bănuiesc niciun moment că acel pas îmi va schimba viața pentru totdeauna.

Am simțit că această biserică avea mari probleme din clipa în care am pășit în ea. Tânărul pastor era descurajat, întâlnirea a început pe o notă ezitantă, cu numai o mână de oameni.

Alți câțiva au intrat mai târziu. Stilul de închinare aducea a haos; nu avea nicio direcție. Pastorul a remarcat printre cei prezenți un vizitator ocazional, care cântase acompaniindu-se la chitară și i-a cerut îndată să vină în față și să cânte o cântare. Bărbatul a zâmbit și a refuzat.

„Vorbesc serios”, pleda pastorul. „Am dori să ne cânti ceva.” Vizitatorul continua să refuze. Toată situația devenise teribil de jenantă. În final, pastorul a renunțat și biserica a continuat să cânte.

Îmi amintesc, de asemenea, de o femeie din micul auditoriu care își lua singură dreptul de a conduce cântările din când în când, intervenind și atunci când pastorul încerca să preia el acest rol.

Era cu adevărat ciudat, însă nu mă privea pe mine. Din câte îmi aminteam, eu venisem doar să ajut pentru o perioadă scurtă de timp. (Faptul că eu, la nivelul la care ajunsesem ca predicator, aș fi putut ajuta pe cineva arată cât de disperate erau lucrurile.)

Am predicat și apoi am plecat acasă.

După serviciul din a doua săptămână, pastorul m-a luat prin surprindere zicând: „M-am decis să demisionez din această biserică și să mă mut în alt stat. Vrei, te rog, să-i aduci la cunoștință socrului tău?”

Am dat din cap și apoi nu am mai schimbat prea multe cuvinte. Când în acea săptămână l-am sunat pe socrul meu să-i dau vestea, s-a ridicat imediat întrebarea dacă acea biserică ar mai trebui să funcționeze.

Cu mulți ani în urmă, soacra mea obișnuia să frecventeze un grup de femei, împreună cu care se ruga neîncetat lui Dumnezeu pentru formarea unei biserici în inima cartierului Brooklyn, care să schimbe oameni pentru gloria Lui. Așa a luat ființă această biserică – însă acum totul părea fără speranță.

Pe măsură ce discutam ce-i de făcut, mi-am adus aminte de o remarcă a pastorului. El era sigur că unul dintre ușieri

își însușea bani din colectă, pentru că aceștia nu păreau să se potrivească niciodată cu sumele scrise de oameni pe plicuri. Nici nu-i de mirare că în contul bisericii erau mai puțin de 10 dolari.

Socrul meu nu era însă pregătit să renunțe.

— Nu știu – nu sunt sigur că Dumnezeu a încheiat socotelele cu acel loc, a spus el. Sunt atâtea nevoi în partea aceasta a orașului. Să nu ne lăsăm biruiți atât de repede.

— Clair, dar ce vei face după ce și celălalt pastor va pleca?, l-a întrebat soția lui, care asculta la celălalt telefon. Vreau să spun, peste două săptămâni...

Deodată vocea lui s-a înviorat.

— Jim, ce-ar fi ca tu să păstorești ambele biserici pentru moment? Mai dă-le o șansă și poate își vor reveni.

Nu glumea deloc. Vorbea chiar foarte serios.

Nu am știut ce să spun. De un lucru eram sigur: nu dețineam nicio formulă magică care să-i ajute pe cei din Brooklyn Tabernacle. Totuși îngrijorarea socrului meu era sinceră, așa că am pornit la drum.

Acum, în loc să fiu amator într-o singură biserică, mi-am dublat plăcerea. Pentru anul care a urmat, programul meu de duminică se prezenta astfel:

9.00 *Plec de acasă din New Jersey cu mașina, singur până în Brooklyn.*

10.00 *Conduc singur serviciul de dimineață.*

11.30 *Trec în goană prin Manhattan și prin Holland Tunnel spre biserică Newark, unde Carol și ceilalți aveau deja început programul de după-amiază. Îmi țin predica.*

Târziu după-amiază: Le iau pe Carol și pe fetiță la McDonald's după care ne întoarcem în Brooklyn pentru programul de seară.

Seara târziu: Conduc înapoi spre casă în New Jersey, obosit și de obicei descurajat.

Intrau ocazional și vagabonzi în timpul programului în Brooklyn. Prezența a scăzut la mai puțin de douăzeci de persoane, pentru că unii au decis imediat că sunt „prea milităros” și au ales să plece în altă parte.

În special duminicile dimineața fără Carol erau dificile. Pianistul nu știa decât o singură melodie, „Îl iubesc pe Isus”, pe care o cântam în fiecare săptămână, uneori chiar de mai multe ori. În toate celelalte ne poticneam și cântam fals. Aceasta nu părea tocmai o biserică în mișcare.

Nu voi uita niciodată banii strânși în acea primă duminică: 85 de dolari. Chiria lunară a bisericii era de 232 de dolari, fără să mai menționez cheltuielile gospodărești sau salariul pastoral.

Când la sfârșitul lunii a venit prima rată pentru chirie, în casierie nu erau decât 160 de dolari. Cât de curând va trebui să părăsim clădirea și să fim aruncați în stradă? În luna aceea, ziua mea liberă, îmi amintesc că m-am rugat: „Doamne, trebuie să mă ajuți. Nu știu multe – dar știu că trebuie să plătim chiria.”

Martți am plecat la biserică. *Poate cineva va trimite bani așa, dintr-odată, mi-am spus eu, cum i s-a întâmplat adesea lui George Mueller și orfelinatului său din Anglia – numai ce se ruga și-i și apărea o scrisoare sau un vizitator la momentul oportun.*

A venit și poșta – însă nu erau decât facturi.

.....
Nu voi uita niciodată banii strânși în acea primă duminică: 85 de dolari. ↓

Acum eram încercuit. M-am dus sus, m-am așezat la micul meu birou, mi-am pus capul în mâini și am început să plâng: „Dumnezeule”, am suspinat „ce pot eu să fac? Nu ne putem plăti nici măcar chiria.” În acea seară aveam serviciul de rugăciune și știam că nu vor veni mai mult de trei, patru oameni. Se vor strânge probabil mai puțin de 10 dolari. Cum voi reuși să ies din această problemă?

Am strigat către Domnul timp de o oră sau poate mai mult. Într-un final mi-am șters lacrimile și un nou gând îmi veni: „*Stai puțin! Pe lângă cutia poștală de la ușa din față, biserica mai are una și la oficiul poștal. Voi trece strada să mă uit dacă e ceva acolo. Cu siguranță Dumnezeu îmi va răspunde la rugăciune!*”

Cu o încredere reînnoită am traversat strada, am trecut prin holul poștei, am răsucit cheia micii cutii, m-am uitat înăuntru...

Nimic.

Pășind înapoi în lumina soarelui, camioanele treceau în goană pe Atlantic Avenue. Dacă unul m-ar fi făcut una cu pământul chiar atunci, nu m-aș fi simțit mai jos. Ne-a abandonat Dumnezeu? Fac cumva ceva ce nu-I place? M-am târât cu greu până la mica clădire de peste drum.

Dar când am deschis ușa am fost întâmpinat de o altă surpriză. Acolo, jos în hol era ceva ce nu fusese acum trei minute: un plic alb, simplu. Fără adresă, fără ștampilă, fără nimic. Doar un plic alb.

Cu mâini tremurânde l-am deschis și în el am găsit... *două bancnote de 50 de dolari.*

Am început să strig din toată ființa în biserica goală: „Dumnezeule, Tu ai rezolvat! Tu ai rezolvat!” În bancă aveam 160 de dolari și împreună cu acești 100 puteam plăti chiria. Sufletul meu a lăsat să răsunе un „Aleluia!” Ce lecție pentru un tânăr pastor descurajat.

Nici până astăzi nu știu de unde au venit acei bani. Știu doar că ei au fost un semn că Dumnezeu era aproape și că rămăsese credincios.

Prăbușirea

Cum era de așteptat, programul supraîncărcat ne-a epuizat și curând, eu și Carol ne-am dat seama că va trebui să alegem între o biserică sau alta. Destul de ciudat, noi ne-am simțit atrași mai mult spre Brooklyn, deși singurul nostru salariu

venea din Newark. Într-un mod minunat Dumnezeu ne-a pus pe inimă la amândoi să ne alipim, la bine și la rău, de Brooklyn Tabernacle. Pur și simplu știam că acolo ne era locul.

Ambii ne-am găsit imediat o a doua slujbă, ea într-o cantină a școlii, eu ca antrenor de baschet la clasele mari din generală. Nu aveam asigurare de sănătate. Într-un fel sau altul reușeam să punem mâncare pe masă, să cumpărăm benzină pentru mașină... și cam asta era tot. Nu știam dacă așa arată o viață normală de slujire, nu avem idei preconcepute de prin seminare sau colegii biblice după care m-aș fi putut ghida, pentru că nu am fost pe acolo. Ne descurcam singuri, așa cum puteam noi mai bine. Nici chiar tatăl lui Carol nu ne-a oferit prea multe sfaturi sau perspective; probabil s-a gândit că vom învăța mai mult în școala loviturilor. El îmi spunea adesea: „Jim, va trebui pur și simplu să-ți găsești propriul tău mod, sub autoritatea lui Dumnezeu, de a sluji oamenilor.”

Într-una din acele seri de duminică de la începuturi eram atât de deprimat de ceea ce vedeam – și chiar mai mult, de ceea ce simțeam prin duhul meu – încât nu am mai putut predica. După cinci minute am început să simt un nod în gât. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Tristețea m-a învăluit. Tot ce am mai putut adăuga a fost: „Îmi pare rău... nu... nu pot să predic în această atmosferă... Există o mare greșeală undeva... Nu știu ce să spun... Nu pot să mai continui așa... Carol, vrei să ne cânti la pian și ceilalți, vreți să veniți în față? Dacă nu-L vedem pe Dumnezeu ajutându-ne, atunci... nu știu...” Și cu aceasta am încheiat. Eram jenat, însă n-aș fi putut face altceva.

Oamenii au făcut ce le-am cerut. M-am aplecat peste amvon și cu fața ascunsă în mâini am început să plâng. L-a început s-a făcut liniște, însă curând Duhul lui Dumnezeu s-a coborât peste noi. Cei de față au început să strige spre Domnul, cuvintele lor izvorând dintr-o răscolire interioară: „Dumnezeule, ajută-ne!”, ne-am rugat. Carol a cântat imnul „Am nevoie

de Tine, oh, am nevoie de Tine”, și noi ne-am alăturat. Un lanț de rugăciuni stăruitoare lua naștere.

Deodată, un tânăr ușier s-a apropiat alergând și s-a aruncat în fața amvonului. A început să plângă în timp ce se ruga.

Când mi-am pus mâna pe umărul lui și-a ridicat privirea spre mine și cu lacrimile curgându-i pe obraji mi-a spus: „Îmi pare rău! Îmi pare rău! N-o să mai fac! Vă rog să mă iertați!” Imediat mi-am dat seama că el își cerea iertare pentru că luase bani din colectă. Pentru moment am rămas fără cuvinte, șocat de această confesiune neașteptată.

Așa a fost prima noastră trezire spirituală. N-a fost nevoie să mă joc de-a detectivul, să pun față în față pe vinovat cu fapta lui sau să-l silesc să mărturisească. Iată că într-o singură seară, în timpul serviciului de rugăciune, a fost rezolvată Problema Numărul Unu (prima din câteva mii, după cum se părea).

În acea seară, când eram la capătul puterilor, derutat de atâtea piedici, șocat de întunericul care ne înconjură, incapabil chiar de a continua să predic, am descoperit un adevăr uluitor: Dumnezeu este atras de slăbiciune. El nu le poate rezista celor care se umilesc și cu sinceritate admit cât de mare nevoie au de El. De fapt, slăbiciunea noastră face loc puterii Lui.

.....
**Am descoperit un adevăr uluitor: Dumnezeu este
 atras de slăbiciune. El nu le poate rezista celor care
 se umilesc și cu sinceritate admit cât de mare nevoie
 au de El. ↓**

În mod asemănător, oamenii nu rămân nici ei indiferenți în fața sincerității. Nu era nevoie să-mi iau o înfățișare solemnă intransigentă. Puteam pur și simplu să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu atât cât mă pricepeam eu și apoi să îndemn biserica la rugăciune și laudă. Domnul este Cel care preia de acolo.

Cât de mult țin la acele smeriri timpurii. Acele experiențe mi-au arătat că nu trebuie să mă joc de-a predicatorul. Isus i-a

chemat pe pescari, nu pe cei care au terminat școli rabinice. Principala cerință era să fii natural și sincer. Ucenicii trebuia să depindă în totalitate de Domnul și de puterea Sa. În același mod și eu trebuia să încetez să mă mai preocup de felul în care ar trebui să se comporte un pastor. Dumnezeu îl putea folosi pe Jim Cymbala așa cum era el. Ce mare progres a fost pentru mine când am învățat să mă încred în Dumnezeu în folosirea personalității mele naturale. Dumnezeu a urât dintotdeauna impostura și prefăcătoria, în special cea de la amvon. Din momentul în care aș fi încercat să-mi afixez o postură afectată sau să mă prefac, Duhul lui Dumnezeu s-ar fi întristat.

Ceea ce puteam face totuși era să mă preocup și mai serios de studiu. Am început să-mi formez o bibliotecă biblică și îmi petreceam multe ore din săptămână săpând în Cuvântul lui Dumnezeu, însă îmi era clar că niciodată nu voi fi un John Wesley sau un G. Campbell Morgan. Trebuia să-mi găsesc propriul meu stil și să rămân deschis și dependent de Dumnezeu.

Pe muchie de cuțit

Fiecare săptămână părea să aducă cu ea o nouă provocare. Soba de la centrală se stricase și reparațiile ar fi costat 500 de dolari. Din nefericire, prin eforturile mele pline de zel am strâns pentru fonduri numai 150 de dolari. M-am gândit, mai mult ca niciodată, să renunț. *Nu sunt făcut pentru așa ceva, mi-am spus, nu am acel fler al lucrătorului. Nu am voce de pastor. Nu sunt un orator. Arăt prea tânăr. Sunt atât de epuizat...*

Nici eu, nici Carol nu știam unde să căutăm ajutor. Părinții mei locuiau în cealaltă parte a Brooklyn-ului, însă în acea perioadă tata se lupta cu alcoolul, iar mama era doborâtă de necazuri. Așa că nu ne puteam baza prea mult pe ea pentru încurajare.

Mama uneia dintre prietenele lui Carol a auzit ce făceam și a trecut pe la noi într-o duminică. N-a spus nimic, însă știam ce gândea: *Ce caută un cuplu așa tânăr ca voi aici?* Nu ne-a luat

mult timp să descoperim că majoritatea creștinilor albi din clasa de mijloc din celelalte părți ale orașului nu găseau prea atractive biserica noastră și zona în care era așezată.

Unii dintre membrii pe care îi moștenisem erau atât de străini de nuanța bisericii, atât de înțepeniți în agenda lor, încât pur și simplu am început să mă rog ca ei să plece. Un bărbat m-a informat că și el a fost ordonat și că ar trebui să fie lăsat să predice duminicile seara, însă ceea ce observasem eu în viața lui spirituală indica opusul.

Confruntarea s-a întetit deoarece nu ne puteam permite să pierdem oameni. Pe de altă parte însă, dacă acești membri ar fi rămas, rezultatul ar fi fost o discordie continuă – și eu știam că Domnul nu ar fi binecuvântat niciodată o astfel de situație cu acea putere spirituală de care noi aveam atâta nevoie. Unul câte unul acei oameni au plecat. Uneori a trebuit chiar să grăbesc răspunsul propriilor mele rugăciuni sugerând unora dintre membri să ia în considerare găsirea unei alte biserici. Învățam că în munca de pastor, ca și în baschet, trebuie să te confrunți.

Cu timpul, în ciuda acestor neajunsuri, biserica a crescut de la 20 la 40 sau 45 de persoane. Finanțele au rămas „cum vin așa și pleacă”. Prietenii lăseau uneori sacoșe cu mâncare pe treptele din fața ușii, pentru care noi le eram recunoscători. După primul an în Brooklyn venitul meu era de 3 800 de dolari. (Venitul mediu la stat pentru o familie de mărimea noastră era de 14 000 de dolari pe an!) În al doilea an am ajuns până la 5 200 de dolari.

Nu numai o dată în zilele de iarnă mă gândeam că prezența la serviciile de duminică va fi scăzută din cauza zăpezii; majoritatea membrilor noștri nu își puteau permite o mașină. Aceasta însemna o colectă mai scăzută, în astfel de perioade mă întrebam cum voi putea oare face față unei alte zile de duminică. Speram că, prin vreun miracol, soarele nu va mai răsări a doua zi.